

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17491/2025
22.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Јасмине Симовић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Димитрије Вукомановић адвокат из ..., против туженог Центра за културу Пожаревац из Пожареваца, којег заступа Градско правобранилаштво Града Пожареваца, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2499/24 од 03.09.2025. године, у седници одржаној 22.01.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2499/24 од 03.09.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2499/24 од 03.09.2025. године преиначена је пресуда Основног суда у Пожареvcу П 416/20 од 11.12.2020. године тако што је обавезан тужени да, на име нематеријалне штете због претрпљених душевних болова услед повреде права личности проузроковане дискриминацијом, исплати тужиоцу износ од 50.000,00 динара са затезном каматом од 08.12.2020. године до исплате, и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 35.789,60 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 1. и члана 408. ЗПП у вези члана 41. став 4. Закона о забрани дискриминације, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Вишег суда у Пожареvcу Пуз 2/17 од 18.01.2018. године усвојен је тужбени захтев којим је тужилац, као узбуњивач, тражио судску заштиту од штетне радње директора туженог. Штетном

радњом, предузетом у поступку предлагања кандидата за чланове управног одбора туженог из реда запослених, директор туженог је извршио и дискриминацију тужиоца тако што је само једној од две синдикалне организације, оној чији је тужилац био члан, наложио да уместо предложеног тужиоца поново предложи кандидата који је носилац програмске делатности. Туженом је наложено да донету пресуду објави у јавном гласилу - недељном листу „Реч народа“ из Пожаревца. Означена пресуда објављена је у наведеном јавном гласилу, у броју 21 од 15.01.2019. године.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев којим је тражена накнада нематеријалне штете за душевне болове због повреде права личности. По становишту тог суда, заснованом на одредби члана 200. Закона о облигационим односима, тужилац није доказао постојање поремећаја у душевној сфери због којег би му требало досудити тражену новчану накнаду нематеријалне штете.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев. По становишту тог суда, заснованом на члану 41. став 1. и члану 43. став 1. тачка 4. Закона о забрани дискриминације, правноснажном пресудом донетом у спору за заштиту од узбуњивања утврђено је да је тужилац и дискриминисан, због чега има право на накнаду потраживане нематеријалне штете, а његово потраживање није застарело јер од предузете дискриминаторске радње до подношења тужбе није протекао рок из члана 376. став 1. Закона о облигационим односима.

Изложено правно становиште другостепеног суда прихвата и ревизијски суд.

Према члану 2. став 1. Закона о забрани дискриминације, дискриминација представља свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључење, ограничење или давање првенства) у односу на лица или групе, као и на чланове њихових породица и њима блиска лица, на отворен или прикривен начин који се заснива на одређеним личним својствима (наведеним у тој одредби) и другим стварним, односно претпостављеним личним својствима. Заштита од дискриминације представља право личности загарантовано чланом 21. Устава Републике Србије и чланом 1. Протокола 12. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, а од 07.04.2009. године и Законом о забрани дискриминације.

Тужилац је дискриминисан у поступку предлагања кандидата за чланове управног одбора туженог из реда запослених по основу чланства у синдикалној организацији, радњом директора туженог која је у посебном судском поступку квалификована и као штетна радња у значењу из члана 2. тачка 7. Закона о заштити узбуњивача („Службени гласник Републике Србије“ број 128/14).

Повреда било ког права личности, па и вршење дискриминације, представља вид нематеријалне штете јер код дискриминисаних лица изазива осећај неправде, неравноправности, а често и осећај подређености, што код њих изазива душевне болове.

У овом случају, ценећи све околности под којима је извршена дискриминација тужиоца правилно је примењен члан 200. Закона о облигационим односима, како у погледу права тужиоца на накнаду нематеријалне штете, тако и у погледу њене висине.

Зато, по оцени Врховног суда, нису основани наводи ревидента да је у овом спору погрешно примењена наведена одредба, те да је задовољење (сатисфакција) тужиоцу пружено објављивањем правноснажне пресуде Вишег суда у Пожаревцу Пуз 2/17 од 18.01.2018. године у средству јавног информисања. Кад је оштећени због повреде права личности тпрео душевне болове, поред санкције из члана 199. Закона о облигационим односима, може му се досудити правична новчана накнада кад се због околности случаја само на тај начин оштећеном може дати пуна сатисфакција, у складу са циљем којем накнада нематеријалне штете служи.

Из тих разлога, на основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић